RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 58.909 van 28 maart 1996
in de zaak A. 61.587/VII-12.887.

In zake : Daniël WILLEMYNS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël WILLEMYNS op 28 december 1994 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 22 september 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting in zoverre dit verzoekers beroep tegen het besluit van 23 januari 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen slechts gedeeltelijk gegrond verklaart en hem slechts de vergunning verleent voor een inrichting met 1320 varkens voor een termijn eindigend op 23 januari 2005 ;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 september 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 oktober 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. PATYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de verwerende partij volgende exceptie opwerpt :

> "Telkens wanneer de exploitatievergunningsaanvraag niet integraal wordt ingewilligd houdt zulks vanzelfsprekend een impliciete weigering in van de gevraagde vergunning. Dergelijke impliciete weigering kan evenwel geen voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring en dienvolgens evenmin van een vordering tot schorsing.
>
> Immers in de hypothese dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden heeft de overheid het recht (en zelfs de plicht) om een nieuwe beslissing te nemen. Deze beslissing, waarbij de overheid opnieuw van haar discretionaire bevoegdheid gebruik maakt, is enkel

geconditioneerd door de eventuele overwegingen en het dictum van het annulatiearrest. De stelling van de verzoekende partij huldigen zou erop neerkomen dat, telkens een beslissing omtrent een exploitatie-(milieu)vergunningsaanvraag vernietigd wordt, aan de vergunningsaanvrager de gevraagde vergunning zou dienen verleend te worden.

Voor zover derhalve de vordering tot schorsing gevorderd wordt van de impliciete weigering om verzoeker voor een termijn verstrijkend op 01.09.2011 een vergunning te verlenen voor de exploitatie van varkensstallen met 1.648 mestvarkens, dient vastgesteld dat deze vordering onontvankelijk is";

Overwegende dat de exceptie niet opgaat; dat, hoewel dit in het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit niet met zoveel woorden wordt gezegd, het beperken van het vergunde aantal varkens tot 1320 dieren, daar waar een vergunning voor 1648 dieren was gevraagd, even duidelijk en zeker inhoudt dat voor 328 dieren de vergunning wordt geweigerd; dat dergelijke weigering niet inhoudelijk, doch alleen wat haar verschijningsvorm betreft, verschilt van een expliciete weigering en voor de vergunningsaanvrager net dezelfde gevolgen heeft en even griefhoudend is; dat ze derhalve evengoed als een expliciete weigering, het voorwerp kan uitmaken van een beroep tot nietigverklaring en dienvolgens van een vordering tot schorsing;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker onder meer de schending aanvoert

van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 52, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) dat bepaalt dat de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing dient te bevatten over de aanspraken of bezwaren die door de indiener van het beroep werden gesteld, en van de materiële motiveringsverplichting; dat verzoeker in dit verband onder meer aanvoert :

"a. De juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen blijken niet uit de bestreden beslissing.
Formele motiveringsplicht.
Omvang van de vergunning.
Het aantal vergunde dieren wordt in de bestreden beslissing beperkt tot 1.320 varkens i.p.v. 1.648 varkens.
Het enige motief dat verzoeker daarvoor terugvindt in de bestreden beslissing is volgende overweging : 'Uit het onderzoek is gebleken dat beroeper akkoord gaat met de wel en niet vergunde aktiviteiten, maar dat het beroep enkel betrekking heeft op de korte looptijd van de vergunning ...'.
Hoe en wanneer dat dit gebleken is, wordt niet vermeld.
Nochtans is dit belangrijk. Verzoeker heeft immers nooit verklaard dat hij akkoord was met de wel en niet vergunde aktiviteiten.
Door in haar besluit niet expliciet te vermelden hoe en wanneer dat gebleken is dat verzoeker akkoord was met de wel en niet vergunde aktiviteiten, heeft de overheid verzuimd een feitelijke overweging waar zij haar beslissing op gesteund heeft, te vermelden in haar beslissing.
Aldus werd zowel aan verzoeker als aan de Raad van State, elke kontrole ontnomen op de juistheid van deze premisse.
Vandaar dat de overheid een ernstige inbreuk begaan heeft op de formele motiveringsverplichting, door de feitelijke overweging waarop dat zij zich steunt om aan te nemen dat verzoeker akkoord was met de wel en niet vergunde aktiviteiten, niet weer te geven in het bestreden besluit.
...
Materiële motiveringsplicht.
De argumenten die de overheid wel aanhaalt in haar beslissing motiveren die beslissing niet, noch wat de

beperking in de duur van de vergunning betreft, noch wat betreft het aantal varkens dat vergund wordt.

...

Omvang van de vergunning.

Wat het aantal varkens betreft, dat vergund werd is de overheid uitgegaan van de verkeerde premisse, dat uit het onderzoek gebleken is, dat verzoeker akkoord was met de wel vergunde aktiviteiten (1.320 varkens) en de niet vergunde aktiviteiten (1.648 varkens).

Verzoeker heeft immers nooit of te nimmer te kennen gegeven, akkoord te zijn met de wel en de niet vergunde aktiviteiten. De overheid heeft dus als uitgangspunt voor haar beslissing een verkeerde premisse genomen.

Het feit dat de overheid de bestreden beslissing gebaseerd heeft op een onjuiste premisse, maakt een schending uit van de materiële motiveringsverplichting.

b. De door de overheid aangehaalde argumenten zijn niet afdoende.

Een motief is afdoende, als het de beslissing effectief kan verantwoorden.

De argumenten vervat in de bestreden beslissing verantwoorden ... noch het feit dat het aantal varkens beperkt werd tot 1.320 mestvarkens (Brevitatis causa, wordt hier verwezen naar de bespreking van de materiële motiveringsverplichting sub a.).

Aangezien dat de door de overheid aangehaalde motieven de beperking die de bestreden beslissing oplegt, niet verantwoorden, zijn deze motieven niet afdoende";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"Met betrekking tot het te vergunnen aantal varkens motiveert de bestreden beslissing als volgt : 'Uit het onderzoek is gebleken dat beroeper akkoord gaat met de wel - en niet vergunde activiteiten, maar dat het beroep enkel betrekking heeft op de korte looptijd van de vergunning, dat de aangehaalde argumenten in dat licht dienen geëvalueerd'.

Deze overweging is correct en juist. Uit stuk 10 van het administratief dossier blijkt immers dat voor de afhandeling van het beroepsdossier een ambtenaar van het Bestuur Milieuvergunningen ter plaatse is geweest om zich van de feitelijke toestand te vergewissen en de beroepsindiener te horen omtrent het voorwerp van zijn beroep en van zijn grieven temeer het beroepschrift uiterst summier gemotiveerd was ('Wij hopen de gevraagde vergunning te bekomen wat zeer belangrijk is voor de leefbaarheid van het bedrijf'). Tijdens dit onderhoud 'is duidelijk gebleken dat de heer WILLEMYNS akkoord was met de

beslissing van de Bestendige Deputatie om de varkensstapel te beperken tot 1.320 dieren. Betrokkene verklaarde tevens dat hij in loop van 2004 op rust zou gaan en er geen opvolger voorzien is om het bedrijf over te nemen.

Ook het feit dat de lening voor de gedane investeringen loopt tot 2004, heb ik, in akkoord met de heer WILLEMYNS, mijn advies dermate opgesteld om de vergunningstermijn, vastgesteld in het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 23.1.1992 te verlengen met 3 jaar, dus van 23.1.2002 tot 23.1.2005'.
(zie stuk 10 van het administratief dossier).

Op pagina 4 onder punt 8.2. van het advies van het Bestuur Milieuvergunningen is vermeld : 'Uit het onderzoek is gebleken dat beroeper akkoord gaat met de wel en niet vergunde aktiviteiten maar dat het beroep enkel betrekking heeft op de korte looptijd van de vergunning, dat de aangehaalde argumenten in dat licht dienen geëvalueerd;'.

Voormelde zinsnede uit het advies van het Bestuur Milieuvergunningen werd letterlijk overgenomen in de overwegingen van het bestreden besluit.

Het is dan ook logisch dat de bestreden beslissing aanneemt dat verzoeker akkoord gaat met het door de bestendige deputatie aantal vergunde dieren (1.320 varkens) en stelt dat de deputatiebeslissing voor hem enkel op het vlak van de loopduur van de vergunning griefhoudend is zodat het geenszins feitelijk onjuist is te stellen dat '(...) beroeper akkoord gaat met de wel en niet vergunde aktiviteiten (...)'";

Overwegende dat het bestreden besluit, blijkens zijn aanhef, ervan uitgaat dat "de beroepindiener in het beroepschrift de volgende argumenten naar voor brengt : de gevraagde vergunning is zeer belangrijk voor de leefbaarheid van het bedrijf; (Uit het onderzoek is gebleken dat beroeper akkoord gaat met de wel- en niet vergunde activiteiten, maar dat het beroep enkel betrekking heeft op de korte looptijd van de vergunning, dat de aangehaalde argumenten in dat licht dienen geëvalueerd)";

Overwegende dat het bestreden besluit niet specifieert waarop het zich steunt om te stellen dat "uit het onderzoek is gebleken dat beroeper akkoord gaat met de wel en niet vergunde activiteiten"; dat ook het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit

blijkt dat het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 23 januari 1992 van de bestendige deputatie, enkel de looptijd van de vergunning betrof; dat integendeel uit het beroepsschrift dat verzoeker op 3 maart 1992 heeft ingediend tegen laatstgenoemde beslissing expliciet blijkt dat hij een vergunning voor 1648 varkens wenste te bekomen en dat dit "zeer belangrijk is voor de leefbaarheid van het bedrijf"; dat de verwerende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schrijven van de "Adjunct van de Directeur" van het bestuur milieuvergunningen, antwoordend op een fax-bericht van 26 januari 1995, uitgaande van haar raadsman, waarin enkel wordt beweerd dat uit een onderhoud met verzoeker "duidelijk (is) gebleken dat de heer WILLEMYNS akkoord was met de beslissing van de bestendige deputatie om de varkensstapel te beperken tot 1.320 dieren"; dat dergelijke éénzijdige verklaring, afgelegd lang na het nemen van het bestreden besluit, in het kader van de voorbereiding van het verweer tegen de vordering tot schorsing van dat besluit, geen bewijskracht heeft en niet opweegt tegen hetgeen expliciet in het beroepsschrift door de verzoeker werd gevorderd; dat het middel bijgevolg ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, verzoeker aanvoert :

> "1. Ernstig nadeel.
> De financiële verbintenissen van verzoeker werden in 1987 aangegaan in functie van de mogelijkheid om een landbouwbedrijf te exploiteren voor 1.648 mestvarkens i.p.v. 1.320 mestvarkens.
> Door het aantal vergunde varkens te herleiden tot 1.320 mestvarkens (d.i. 20% minder varkens dan voorzien) zal het inkomen van verzoeker gevoelig dalen. Daardoor bestaat het gevaar dat verzoeker -die enige kostwinner is en de vader van een gehandicapte zoon-, zijn financiële engagementen niet meer zal kunnen naleven of dat hij door een te gering inkomen, geen financiële reserve zal kunnen aanleggen, om de

herstellingen aan de bestaande bedrijfsgebouwen uit te voeren.

Aldus bestaat het gevaar, dat de onmiddellijke tenuitvoerleggingen van de bestreden beslissing, op korte termijn zal leiden tot de teloorgang van zijn bedrijf. Dit is zeker het geval nu blijkt dat het huidige besteedbare inkomen van verzoeker al niet veel ruimte meer openlaat (cf. infra). In die omstandigheden is het onbetwistbaar, dat de bestreden beslissing een ernstig nadeel oplevert voor verzoeker.

Hierna wordt aan de hand van konkrete cijfers, m.b.t. de inkomsten van 1992 en 1993, aangetoond, dat verzoeker slechts een geringe financiële marge heeft en dat een inkrimping van het aantal vergunde mestvarkens tot gevolg zal hebben, dat hij moeilijkheden zal ondervinden om zijn leningen af te betalen, minstens dat hij daardoor geen reserve zal kunnen aanleggen die noodzakelijk is om herstellingen aan de bestaande bedrijfsgebouwen alsmede vervanging van de gebruikte machines uit te voeren.

Inkomenssituatie voor 1992.

Verzoeker had op zijn bedrijf een brutowinst van 1.995.777 fr. (stuk 3)
De aftrekbare bedrijfsuitgaven bedroegen 916.628 fr. (stukken 3 en 4)
De niet aftrekbare bedrijfsuitgaven bedroegen : 595.930 fr. als volgt samengesteld :

Aflossing kapitaal lopende lening :	300.000 fr./jaar. (stuk 1)
Fakturen electrabel :	39.182 fr./jaar. (stuk 5)
Belastingen 1992 :	255.207 fr. (raming van de te verwachten belastingen) stuk 4)

Onderhoudsgeld te betalen aan echtgenote : 216.000 fr. (stuk 3)
Nettoresultaat :

Brutobedrijfsinkomsten :	1.995.777 fr.
Aftrekbare bedrijfslasten :	916.628 fr.
Niet aftrekbare bedrijfslasten :	595.930 fr.
Onderhoudsgeld :	216.000 fr.
Saldo :	267.219 fr.

Inkomenssituatie voor 1993.

Verzoeker had op zijn bedrijf een brutowinst van 2.211.933 fr. (stuk 6)
De aftrekbare bedrijfsuitgaven bedroegen 1.291.709 fr. (stuk 6)
De niet aftrekbare bedrijfsuitgaven bedroegen : 558.723 fr. als volgt samengesteld :

Aflossing kapitaal
lopende lening : 300.000 fr./jaar. (stuk 1)
Fakturen electrabel : 40.723 fr./jaar. (stuk 7)
Belastingen 1993 : 218.000 fr. (raming)

Onderhoudsgeld te betalen aan echtgenote : 216.000 fr.(stuk 6)
Nettoresultaat

Brutobedrijfsinkomsten :	2.211.933 fr.
Aftrekbare bedrijfslasten :	1.291.709 fr.
Niet aftrekbare bedrijfslasten :	558.723 fr.
Onderhoudsgeld :	216.000 fr.
Saldo :	145.501 fr.

Besluit :

In 1992, had verzoeker een besteedbaar inkomen over van 267.219 fr.

In 1993, had verzoeker een besteedbaar inkomen over van 145.501 fr.

Dit resultaat werd behaald met 1.648 varkens.

Het besteedbaar inkomen mag niet verder dalen of verzoeker kan zijn financiële verplichtingen niet meer naleven.

De bestreden beslissing impliceert dat het aantal vergunde varkens in de milieuvergunning herleid wordt tot 80% van het aantal varkens dat tijdens 1992 en 1993, gehouden werd op het bedrijf van verzoeker (1.320 mestvarkens).

De vermindering van de varkensstapel met 20%, impliceert, dat het nu al (geringe) besteedbaar inkomen van verzoeker nog verder zal dalen. Aldus komt de leefbaarheid van zijn bedrijf op korte termijn in het gedrang en is het gevaar groot dat hij zijn lening niet meer verder zal kunnen afbetalen en dat zijn bedrijf op korte termijn zal teloor gaan.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing levert aldus een ernstig nadeel op voor verzoeker.

2. Moeilijk te herstellen nadeel.

Vermits het te verwachten inkomstenverlies uit de beperking van de veestapel moeilijk kan begroot worden (niemand weet hoe de prijzen van de varkenshouderij zullen evolueren, welke de natuurlijke uitval -door sterfte- zal zijn van de gefokte dieren, hoe de kostenstruktuur van het bedrijf zal meeëvolueren bij een beperking van het aantal te fokken dieren met 20% enz...), vermits dat de vermindering van de veestapel met 20%, gelet op het nu reeds geringe besteedbare inkomen (cf. supra) zelfs kan leiden tot de teloorgang van het bedrijf, is de herstelbaarheid van het pecuniair nadeel, dat zeer ernstig is, nogal problematisch. Bovendien is niet uit te sluiten dat dit pecuniaire nadeel ook niet pecuniaire gevolgen heeft (bv. op sociaal en familiaal vlak).

In die omstandigheden is het onbetwistbaar, dat verzoeker t.g.v. de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel lijdt. (LANCKSWEERDT E. Het administratief kort geding, in Recht en Praktijk, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, p. 98)";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt :

"Met betrekking tot de tweede in paragraaf 2 van artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde betoogt de verzoekende partij dat zij in 1987 financiële verbintenissen heeft aangegaan in functie van de mogelijkheid een landbouwbedrijf te exploiteren met 1.648 mestvarkens en dat door de beperking van de dierenpopulatie tot 1.320 mestvarkens haar inkomen gevoelig zal dalen en dit op termijn zal leiden tot de teloorgang van haar bedrijf.

Er dient nogmaals aan herinnerd dat verzoeker (behoudens de bestreden beslissing) zijn bedrijf sedert minstens tien jaar vergunningloos exploiteert. Een varkenshouderij met meer dan 1.000 dieren was immers ook onder het ARAB-regime vergunningsplichtig. In 1987, op een ogenblik dat hij op illegale wijze een varkenshouderij exploiteert gaat verzoeker zware financiële verbintenissen aan waarvan hij thans voorhoudt dat door de beperking van de vergunning qua aantal dieren de terugbetaling in het gedrang komt. Het nadeel spruit dus niet rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing doch integendeel uit de in 1987 afgesloten financiële verbintenissen. Hij kan er zomaar niet op rekenen dat de overheid hem een vergunning zou verlenen tot beloop van het aantal varkens dat hij op het ogenblik van aanvraag (of in 1987) hield, temeer hij over geen vergunning beschikt. Bovendien is uit het onderzoek in het kader van de beroepsprocedure gebleken dat hij akkoord was met de beroepen vergunning qua aantal vergunde dieren.

In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker - zo thans, gelet op de voorgebrachte gegevens nopens zijn 'besteedbare inkomsten', reeds niet tot de onleefbaarheid van zijn bedrijf dient besloten te worden - het nadeel aan zichzelf te wijten heeft. Indien hij er de voorkeur aan gaf om 1.648 mest-varkens te exploiteren (648 meer dan toegelaten) dan doet hij dit op eigen risico en kon hij zich nader-hand niet beklagen over het feit dat tengevolge van de bestreden bestuurlijke beslissing dit aantal verminderd was tot 1.320.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat wie het nadeel aan zichzelf te wijten heeft - en de sanctie die voortvloeit zonder de vereiste vergunning

is daar een toepassing van - geen schorsing kan bekomen (...).
Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is evenmin voldaan";

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen door de verwerende partij wordt voorgehouden, op 23 december 1975 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Poelkapelle, aan verzoeker een ARAB-vergunning, geldend voor een termijn van vijftien jaar, voor het uitbaten van varkenshokken, werd verleend; dat hierboven werd vastgesteld dat vooralsnog niet is aangetoond dat verzoeker "akkoord was met de beroepen vergunning qua aantal vergunde dieren"; dat verzoekers betoog voldoende aannemelijk maakt dat door de bestreden beslissing, die hem verplicht het aantal geëxploiteerde varkens te verminderen, de leefbaarheid van zijn bedrijf, die nu reeds twijfelachtig voorkomt, helemaal in het gedrang dreigt te komen;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 22 september 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting in zoverre dit het beroep van Daniël WILLEMYNS tegen het besluit van 23 januari 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen slechts gedeeltelijk gegrond verklaart en hem slechts de vergunning verleent voor een inrichting met 1320 varkens voor een termijn eindigend op 23 januari 2005.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **J.VERMEIRE.**